

Mahla Rantala

Pikku kirjailijan päiväkirja - vierivä kivi päättyy pohjalle

Pikku kirjailijan päiväkirja - vierivä kivi päätyy pohjalle

Kustantaja:

BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-951-568-910-8

Mahla Rantala
Pikku kirjailijan päiväkirja -
vierivä kivi päättyy pohjalle

Luku 1

Älä ikinä lyö pahimmalle vastustajallesi mustaa
silmää!

Minä olen Tina Milton. Asun (tai no siis asuin) Ruusuvuolla Pähkinätiellä numerossa 7. Olen 11v ja vitosluokalla. Pitemmitä puheitta aloitan tämän tarinan.

“Vau, vähänkö söpö! Se oli siis niin ihana!” Mandi pauhasi. Hän puhui Sarahin kissanpennusta, Tjinuskista. “Niin se on!” Sarah myönsi. Sarah ja Mandi ovat vasta 10v, ja he ovat parhaita ystäviäni. Ihme että ovat. Minä valitsen ystäväni tarkoin, koska olen niin suosittu. No en. Minulla ei ole paljoakaan varaa valita, joten joudun tyytymään Sarahiin ja Mandiin. Vaikka ovathan he ihan reiluja tyyppejä. Silti minusta usein tuntuu, että olen kolmas pyörä heidän porukassaan. Pitäisi hoitaa parempi kaveri minulle. Mutta se alkaa olla myöhäistä siinä vaiheessa, kun on käynyt melkein koko ala-asteen!

Sarah oli pukeutunut söötiin pitsimekkoon ja hänellä oli kauniit, vaaleat kiharat ja pisamaa. Mandi oli pukeutunut kukalliseen hameeseen ja sini-punaraitaiseen paitaan. Koska minä olin meistä kolmesta ainoa, jolla on jonkin verran tyyliä, tiesin, kuinka pahasti se yhdistelmä riiteli. Nikki juoksi meidän kolmen luokse kiljuen innosta. “Mitä?” Sarah uteli. Nikki oli

pukeutunut karvaliiviin, My little pony -legginseihin ja vaa-
leanpunaiseen villapaitaan. Nikki ei virallisesti kuulu jouk-
koomme, mutta minusta alkaa tuntua, että ”ystäväni” ottavat
hänet paremmin vastaan kuin minut. Ainakin silloin, kun hän
kiljuu tuolla muka innostavalla tavalla. ”Sophiella on sairaan
söpö panta!” Nikki kiljahti. ”Missä? Missä Sophie on?” Mandi
intoili. Mutta sieltähän Sophie tulikin - yhtä ylimielisenä kuin
aina. En tajua, MIKÄ muita tyttöjä viehättää Sophiessa. Mutta
jos hän jotain sanoo, se on laki. Minusta Sophie oli kuitenkin
aika ilkeä. ”Tietä prinsessalle!” Sophie tokaisi. Mandi, Sarah ja
Nikki tekivät uljaan rivin. Mitkä sotilaat! Minä halusin kuiten-
kin näyttää Sophielle, etten pelännyt häntä. Pysyin keskellä
kulkuväylää. ”No niin, väistähän, vaivainen palvelustyttö!”
Sophie sanoi. Hänellä oli paljettien täyteinen panta, jota olisi
kylläkin voinut kutsua tiaraksi. Lisäksi hänellä oli glitter-paita,
tyllihame, sydänkuviainen vyö ja pinkit sukkahousut. ”En ole
palvelustyttö!” minä kivahtin. Sophie kohotti toista kulmakar-
vaansa. ”Sovitaan sitten, että olet kerjäläinen. Siirrypä nyt si-
vuun!” Sophie totesi. ”En ole alamaisesi!” tuhahtin. Olin sel-
västi häviämässä taistelun. Tiesin, ettei ystäväistäni olisi apua,
joten tavallaan luovutin jo siinä vaiheessa. ”Olet kyllä, ja jos
kerjäläinen ei kelpaa, olepa hevonen. Hop, heppa!” Sophie sa-
noi ja mäiskäytti minua takamuksille koulukirjallaan. Mätkäh-
din maahan ja Sophie käveli ylitseni. Sophien kaksi uskollisin-
ta seuraajaa, Cheyenne ja Daniela kävelivät myös päältäni ja

Cheyenne kumartui ja suhahti korvaani: “Sen siitä saa, kun on tuollainen aasi!” Vai vielä aasi! Ei tässä enää tiedä mikä eläin olisi, kun joku sanoo hevoseksi, toinen aasiksi, vaikka itse olisin mielelläni mikropossu. Sitten kello soi ja pian koko koulu rymisteli ylitseni. Mandi kumartui kuitenkin kuiskaamaan, ettei heppa ollut ollenkaan huono rooli. Se ei ole totta: kaikki, mitä Sophie sanoi minusta, oli huonoa. Vaikka minusta hepat ovat kivoja. (Vaikka mikropossut ovat ihan parhaita!)Lopulta käytävä oli minun lisäkseni tyhjä. Makasin edelleen lattialla. Yhtäkkiä joku harja pyyhki naamaani. “Mene ulos!” Äksy talonmies hätisti minut ulos koulusta, joten hyvin meni taas. Minulla ei ollut onnea elämässä. Ei silloin, eikä vielä pitkään aikaan. Vasta parin kuukauden kuluttua. Mennessäni koulun pihaan Sophie seisoi pyöräni vieressä ylimielinen ilme kasvoillaan. “Hei taas, hevonen”, Sophie sanoi halveksivasti, omalla ylimielisellä tavallaan. Siitä äänensävyistäkin huomaa, ettei heppa ole mitään hyvää. En vaivautunut vastaamaan. Sophie ei ollut sen arvoinen. “Mitä nyt? Oletko pelkuri? Etkö uskalla vastata?” Sophie härnäsi. Sophieen ei kannata kuitenkaan kiinnittää huomiota, joten niinpä hylkäsin Sophien. Noihin aikoihin pinnani piti melko huonosti, ja siitä eteenpäin se huononi lisää. Parin kuukauden kuluttua tartuin syöttiin aina. Niihin aikoihin en vielä. Yritin mennä pyörälleni, mutta Sophie väisti eteeni. “No niin heppa, otaapa minut selkääsi!” Sophie käski. Sophie yritti kiivetä minun reppuselkääni. Ravistin

Sophien niin kauas kuin olla ja voi. "Enkä varmasti ota!" minä tokaisin. "Turpa kiinni, älä hirnu tai saat raipasta!" Sophie kiivahti ja heilutteli kirjaa nenäni edessä. "Eikö sinua muka hävetä..." aloitin, kun Sophie mäiskäytti taas minua takamuksille. Silloin menetin pinnani. Niin tunnetusti kuin se olikin hyvä. Kohotin nyrkkini ja iskin Sophieta naamaan. "Pistä itse se nokka tukkoon!" minä huudahdin. Sophie peitti silmänsä käsillään. "Flamingot on söpöjä", Sophie sopersi. Kuulin vaimean nyyhkäyksen. Hän otti kätensä pois silmältään. Sophie sai mustan silmän. Mutta kun olin lyönyt, kaduin. Melkein. Joutuisin vielä pulaan tästä. Sophie itki ja minä olin syyllinen. Otin äkkiä pyöräni ja lähdin. Poljin tuhatta ja sataa puiston läpi. Tie oli liukas ja jouduin hidastamaan alamäessä. "Hei Tina!" Barbie huusi puistosta. Barbie ja Morgan leikkivät hippaa. Barbie ja Morgan olivat päiväkotilaisia, ja he olivat päässeet päiväkodista monta tuntia sitten. "Moi, Tina!" Morgan kiljui jättimäisestä vaahteranlehtikasasta. Vilkutin heille. Kun katseli Barbieta, tuli mieleen omat päiväkotivuodet. Ainakin minulla. Mutta ehkä se johtuu siitä, että näytämme aika samanlaisilta. Barbiella ja minulla on molemmilla vaaleanruskeat, keskipitkät hiukset. Morganilla on musta, hieno ja tasainen pottatukka. Nimi saattaa hämätä. Se on tosi hieno. Morgan ja Barbie ovat sellaisia nauravaisia päiväkotilaisia. Sellaisia kilttejä ja kivoja. Sillä perusteella he eivät ole kuten minä. Minä olen aina

12-vuotiaalla Tina Miltonilla on ihan normaali koulupäivä, tai niin hän ainakin aluksi luulee. Illalla Tinan äiti ilmoittaa, että hänellä on tärkeää asiaa, eikä Tina osaa vielä edes kuvitella, mitä hänen vanhempansa suunnittelevat. Onneksi Tina keksii aloittaa päiväkirjan kirjoittamisen: on ainakin yksi tapa, jolla hän voi sulkea korvansa veljiltään ja muilta huoliltaan. Myös Tinan ystävä auttaa häntä selviämään monista tiukoista tilanteista. Entä miten käy Tonyn, Tinan ihastuksen kanssa?

Ihastuttava ja valloittava kirja koululaisten elämästä. Mahla Rantalalan (s. 2007), toinen kirja (Salattu maa 2016). Mahla Rantalalla on vankkaa asiantuntemusta kouluikäisten värikkästä elämästä, onhan kirjailija itse 10-vuotias koulutyttö.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi